

Nekaj velikega in naj bo to ljubezen (5) – Da bi glasba zazvenela

Poklicanost v Opus Dei je kakor povabilo k izvajanju neke partiture, je kakor igrati božjo glasbo, ki obsega toliko variacij, kot je ljudi na svetu.

22. Jul. 2022

Ko je Jezus govoril o božjem kraljestvu, je vedel, da gre za nekaj zelo drugačnega od tega, kar so si mogli predstavljati njegovi

poslušalci; nekaj zelo drugačnega tudi od tega, kar si danes predstavljamo mi. Zato je uporabljal prilike, pripovedi in prispodobe, ki namesto da bi podajale definicije, človeka vabijo, da vstopi v skrivnost. Jezus božje kraljestvo, denimo, primerja gorčičnemu zrnu, »ki je takrat, ko se vseje v zemljo, manjše od vseh semen na zemlji. Ko pa je vsejano, raste in postane večje od vseh zelišč in naredi velike veje, tako da morejo ptice neba gnezditi v njegovi senci« (Mr 4,31-32). To je drobno seme, ki je zakopano, ki izgine ljudem izpred oči in je pahnjeno v pozabo; vendar neprestano raste, medtem ko gre zgodovina svojo pot, na videz mimo njega. Raste celo ponoči, ko zanj nihče ne skrbi, ko mu nihče ne posveča pozornosti.

Dr drugega oktobra 1928 je Bog svetemu Jožefmariju dal odkriti seme, ki ga je samo On lahko položil

v njegovo dušo: drobno gorčično zrno, poklicano, da raste na velikem polju Cerkve. Ohranjena je neka zabeležka, narejena nekaj mesecev pozneje, ki v nekaj potezah opiše »genetski zapis« tega semena: »Navadni kristjani. Vzhajajoče testo. Naše področje je to, kar je običajno, naravno. Sredstvo: poklicno delo. Vsi sveti! Tiha izročitev.«^[1] Od trenutka, ko mu je Bog dal poslanstvo, da neguje to seme, je sv. Jožefmarija živel samo še za to nalogo. Kar je bilo takrat zgolj obljuba, samo upanje, je danes košato drevo, ki sprejema mnogo duš in daje življenjski navdih številnim ljudem.

Stremeti k svetosti je normalno

Vsak svetnik je poslanstvo; je »sporočilo, da Sveti Duh prejema iz bogastva Jezusa Kristusa in daje svojemu ljudstvu«,^[2] pravi papež. Sveti Jožefmarija je prejel sporočilo in ga utelesil. On sam je postal

sporočilo; njegovo življenje in njegove besede so začele nagovarjati mnogo ljudi. »Naj tvoje življenje ne bo neplodno. – Bodi koristen. – Pusti sledi za sabo. – Razsvetluj z lučjo svoje vere in ljubezni. [...] In vžgi vse zemeljske poti s Kristusovim ognjem, ki ga nosiš v srcu.«^[3]

On je ta ogenj nosil v sebi, kot je nemudoma zaznal José Luis Múzquiz, eden izmed prvih vernikov Opus Dei, ki so prejeli duhovniško posvečenje. Ko se je prvič srečal s sv. Jožefmarijem, mu je ta spregovoril o nečem, česar mu dotlej ni predlagal še nihče: da bi bil apostol na svojem delovnem mestu. Takoj nato je še dodal: »Ni druge ljubezni kot le Ljubezen; preostale ljubezni so majhne.« Ta preobrat je napravil globok vtis na njegovega sogovornika: »Videlo se je, da to prihaja iz globine njegove duše, iz duše, zaljubljene v Boga. Miselni

okviri v moji glavi so se tedaj razblinili.«^[4]

Pri zahvalni maši za beatifikacijo te zaljubljene duše je kardinal Ratzinger s svojo značilno mešanico neposrednosti in globine pojasnil: »Pomen besede *svetnik* je v teku časa doživel nevarno zožitev, ki brez dvoma odmeva še danes. Daje nam misliti na svetnike, ki jih vidimo upodobljene na oltarjih, na čudeže in junaške kreposti ter namiguje, da je svetost namenjena nekaterim maloštevilnim izbrancem, med katere se sami ne moremo prištevati. Tedaj prepustimo svetost tem redkim posameznikom ter se preprosto zadovoljimo s tem, da ostanemo takšni, kakršni smo. Sredi te duhovne apatije je Jožefmarija Escrivá ljudi prebudil in klical: Ne, svetost ni nekaj izrednega, ampak običajnega, tisto, kar je za krščene normalno. Bistvo svetosti ni v določenih junaštvih, ki jih je

nemogoče posnemati, marveč ima na tisoče oblik in se lahko uresniči kjerkoli in v katerikoli zaposlitvi. To je normalnost.«^[5]

Za kristjana je torej nekaj naravnega to, da želi biti svet. Zato je sv.

Jožefmarija že zelo zgodaj zapisal:

»Svetniki niso bili iznakaženi ljudje, primeri, ki bi si zaslužili posebnega zdravnikovega proučevanja. Bili so in so še normalni: iz mesa, kot ti. – In so zmagali.«^[6] Poklicanost v Opus Dei vključuje zavedanje o tej *normalnosti* svetosti; željo, da bi postali *izvajalci* tega preprostega sporočila, te glasbe. Obstajajo namreč *partiture*: življenje in besede svetega Jožefmarija, razglasitev vsesplošnega klica k svetosti na drugem vatikanskem koncilu,^[7] nedavno učenje papežev, ki ta nauk še razvija ... predvsem pa je tu Evangelij.^[8] Partiture torej obstajajo; vendar je potrebno, da glasba odmeva na vseh koncih zemlje, v neskončni množici variacij,

ki bodo šele ugledale luč sveta: v konkretnih življenjih mnogih kristjanov.

Tako blizu, da živimo z Njim

S tem ko je Gospod obudil Opus Dei, je svoji Cerkvi podaril pot, duhovnost, ki je »zasnovana« s ciljem, da se utelesi v nadvse raznolikih vsakdanjih situacijah ter se zlije z delom in običajnim življenjem najrazličnejših ljudi. To sporočilo je predstavljeno in razdelano v številnih spisih in homilijah svetega Jožefmarija, v njegovih družinskih klepetih in katehetskih potovanjih, pri tem pa neprestano odmeva trditev, zapisana v neki misli knjige *Brazda*: »V daljavi – tam, na obzorju – se zdi, da se nebo združi z zemljo. Ne pozabi, da se v resnici zemlja in nebo združita v tvojem srcu, srcu božjega otroka.«^[9]
To se pravi: četudi poklic v Opus Dei človeka napolnjuje z iniciativnostjo, z

željo po izboljšanju njegove okolice, pa ga v bistvu ne spodbuja k temu, da bi *delal* vedno več oziroma da bi opravljal več dejavnosti, kot jih vrši že sicer. Spodbuja ga predvsem k temu, da jih opravi na drugačen način, tako da *je z Bogom* pri vsem, kar počne, in skuša vse deliti z Njim. »Otroci moji, slediti Kristusu [...], to je naš poklic. Slediti mu tako od blizu, da bomo živeli z Njim kakor dvanajsteri apostoli; tako od blizu, da se poistovetimo z Njim, da živimo njegovo Življenje; da bo naposled prišel trenutek, če ne bomo sami postavljali ovir, ko bomo lahko s sv. Pavlom rekli: *Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni* (Gal 2,20).«^[10]

Eden izmed prvih supernumerarijev se spominja, kako je bil presenečen, ko mu je ustanovitelj Dela rekel: »Bog te kliče na pot kontemplacije.« Za njega, ki je bil poročen, imel otroke in je moral trdo delati, da bi lahko vzdrževal svojo družino, je bilo to

»pravo odkritje«. ^[11] Ob neki drugi priložnosti je sv. Jožefmarija nekomu svetoval: »Reci, reci Gospodu: Utrujen sem, Gospod, ne zmorem več. Gospod, tole mi ne gre, kako bi to storil ti?« ^[12] Prav to je kontemplacija sredi sveta: globok in ljubeč pogled na stvarnost, ki se hrani ob božjem pogledu, v nenehnem dialogu z Njim. Sveti Jožefmarija je ta krasni izziv povzel s pomenljivim stavkom: »Kolikor bolj v notranjosti sveta se nahajamo, toliko bolj moramo biti božji.« ^[13] In ta bližina, to tesno prijateljstvo z Njim, je korenina, iz katere poganjata dve razsežnosti, ki sicer ne pripadata izključno poklicanosti v Delo, sta pa posebej pomembni za kristjane, ki jih Bog pokliče na to pot: klic k apostolatu in oznanjanju Kristusa ter poslanstvo, da preoblikujejo svet in ga spravijo z Bogom s pomočjo svojega dela.

Toda preden se v to poglobimo, se nam najprej zastavlja naslednje vprašanje: Če je svetost za vse ljudi, kot je sv. Jožefmarija vse življenje oznanjal in kot nas je pred nedavnim spomnil papež; če Gospod vsem kristjanom naroča, naj širijo evangelij – kaj je potem specifična značilnost poklicanosti v Opus Dei, značilnost tega odgovora na poziv k iskanju Boga sredi sveta?

To je razmeroma enostavno razložiti, če upoštevamo, da različni krščanski poklici niso nič drugega kot konkretne določitve, načini oziroma poti življenja in poklica, ki ju prejmemo pri krstu. In sicer, »poklic v Opus Dei *povzema, sprejema, utirja* izročitev oziroma prepustitev Bogu in drugim, ki jo zahteva krščanska poklicanost. Edino, kar je dodano kot nekaj posebnega, je ravno *tir*, po katerem poteka ta izročitev: da se leta uresničuje tako, da človek postane del neke konkretne ustanove v

Cerkvi (Opus Dei), ki ima določeno duhovnost ter natančno načrtana sredstva izobraževanja in apostolata.«^[14] Ta sredstva so na poseben način usmerjena v služenje Bogu in drugim preko dela in normalnih, vsakdanjih reči. Rečeno še drugače: Kdor odkrije in sprejme svoj klic v Opus Dei, se odloči dati svoje življenje za druge (v tem je bistvo krščanskega življenja) ter ima pri tem na voljo pot, po kateri lahko ta cilj doseže z božjo pomočjo in ob podpori velike nadnaravne družine. Zato je pripravljen storiti, kar je v njegovi moči, da bi ta karizma napajala njegovo notranje življenje, razsvetljevala njegov razum, bogatila njegovo osebnost ... da bi mogel v svojem življenju resnično odkriti Boga in obenem to odkritje deliti z drugimi.

Božje razsvetljenje, ki je prišlo na svet 2. oktobra 1928, in še druga nadaljnja razsvetljenja so svetemu

Jožefmariju dala spoznanje, da mora vse svoje življenje posvetiti nekemu poslanstvu ter med navadnimi kristjani – moškimi in ženskami, ki živijo sredi sveta in se ukvarjajo z najrazličnejšimi dejavnostmi – širiti zavedanje o tem, da so vsi poklicani k svetosti in apostolatu. In to naj uresniči tako, da vzpostavi neko ustanovo, Opus Dei, sestavljeno iz običajnih kristjanov, ki bodo sprejeli božji klic in vzeli to za svoj ideal; s svojim lastnim življenjem bodo pričevali ne samo o veličini tega ideala, temveč tudi o možnosti, da ga ob pomoči božje milosti uresničujejo z dejanji, čeprav se bodo obenem zavedali svojih omejitev.

Vsi, ki imajo veliko srce

Na poti od Betanije do Jeruzalema Jezus postane lačen. Ko skuša najti kaj za pod zob, se približa neki smokvi (Mt 21,18). »Približuje se tebi in približuje se meni. Jezus, ki ga

navdajata lakota in žeja po dušah. S križa je zaklical: *Sitio!* Žejen sem. Žejen je nas, naše ljubezni, naših duš in vseh duš, ki jih moramo voditi k Njemu po poti križa, ki je pot nesmrtnosti in nebeške slave.«^[15]

Poklicanost v Opus Dei pomeni, da se človek močno »naleze« te božje žeje in lakote. Ko si je sv. Jožefmarija prizadeval spraviti v pogon prvi študentski dom v Delu, so ga nekateri svarili, češ naj se ne prenagli. Na neki duhovni obnovi je zapisal: »Naglica. To ni naglica. Priganja nas Jezus.«^[16] Kakor svetega Pavla ga je priganjala Kristusova ljubezen (prim. 2 Kor 5,14). Bog hoče, da s prav takšno mirno nujnostjo tudi mi trkamo na vrata vsakega človeka: »Zavedaj se, da si ljubljen, kdorkoli že si!«^[17] In v vsem tem naj vlada normalnost, naravnost, ko ljubimo vse in se vsem pustimo ljubiti, tako da pomagamo, služimo, posredujemo drugim, kar vemo, se učimo, si

delimo izzive in prizadevanja,
probleme in tesnobe ter tkemo vezi
prijateljstva ... Tam, kjer se rodimo,
kjer delamo, ker počivamo, tam,
kamor hodimo nakupovat, smo lahko
kvas, sol, luč sveta.

Bog v svoje Delo ne kliče
superjunakov. Kliče normalne ljudi,
če le imajo veliko in plemenito srce,
srce, v katerem je prostor za vse
ljudi. To je sv. Jožefmarija zaslutil že
v zgodnjih letih in z mislijo na vse, ki
bi lahko prejeli božji klic v Delo, je
zapisal: »Ni prostora za: egoiste,
strahopetne, nediskretne, pesimiste,
mlačne, nespametne, nestalne,
boječe, lahkomiselne. – Je pa prostor
za: bolnike, ki so božji ljubljenci, in
za vse, ki imajo široko srce, čeprav so
bile njihove slabosti velike.«^[18] Če
povzamemo: kdor odkrije, da ga Bog
kliče v Opus Dei, ima lahko svoje
pomanjkljivosti, omejitve, šibkosti;
ampak tudi visoke ideale, hrepenenje

po tem, da bi ljubil, da bi tudi druge vnel z božjo ljubeznijo.

Ljubiti svet, kakor ga ljubi Bog

»Bog je [...] svet tako vzljubil,« beremo v Janezovem evangeliju, »da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje« (Jn 3,16). Bog *strastno* ljubi svet, ki ga je ustvaril in ki ne samo, da ni ovira za svetost, temveč je njeno naravno okolje. Sporočilo Opus Dei pa v svojem osrčju nosi to prepričanje: Lahko smo sveti ne *kljub temu*, da živimo v svetu, ampak *ravno zaradi tega*, ker smo globoko *vsajeni* vanj. Namreč svet, ta skrivnostna zlitina veličine in bede, ljubezni in sovraštva, zamere in odpuščanja, vojn in miru, »nestrpnost hrepeni po razodetju božjih sinov« (Rim 8,19).

Ko Prva Mojzesova knjiga opisuje naše razmerje do sveta, uporabi dva

glagola: »varovati« in »obdelovati« (prim. 1 Mz 2,15). S prvim nam Gospod podeljuje odgovornost za svet; pravi nam, da ga ne smemo uporabljati samovoljno. Z drugim glagolom, »obdelovati« – ki pomeni »delati« (običajno na polju) in ki ga lahko povezujemo tudi s »čaşčenjem« (prim. 4 Mz 8,11) –, pa Bog združuje delo in *kult*: z delom ne dosežemo le samouresničitve, ampak opravljamo tudi Bogu prijetno čaşčenje, ker ljubimo svet, kakor ga ljubi On. Skratka, posvečevati delo zato pomeni napravljati svet lepši, narediti v njem prostor za Boga.

On sam je hotel varovati in obdelovati svet, ki je izšel iz njegovih stvariteljskih rok, saj je delal z rokami človeka, ustvarjenega bitja. Dolga stoletja se je na leta skritega Gospodovega življenja v nazareški delavnici gledalo kot na mračna leta brez sijaja, v luči duha Dela pa postanejo »jasna kot sončna luč, [...]

sijaj, ki osvetljuje naše dneve in jih projicira kot verodostojno sliko».^[19]
Zato je sv. Jožefmarija svoje hčere in sinove spodbujal, naj v molitvi pogosto premišlujejo o tem delu, ki nas spominja na rast pšeničnega zrna, skritega in tihega. Tako je Jezus – ki je sam sebe pozneje primerjal s pšeničnim zrnom (prim. Jn 12,24) – rasel v delavnici sv. Jožefa in svoje Matere, v tistem domu-delavnici.

Preprosto življenje svete družine nam kaže, da nekatera dela, ki se sicer z zemeljskega gledišča zdijo nepomembna, v božjih očeh pridobijo ogromno vrednost, ker je vanje vložena ljubezen, skrb in želja po služenju. Zato »posvečevati delo ne pomeni *početi nekaj svetega*, medtem ko delamo, temveč doseči, da delo *sámo postane sveto*».^[20] Na ta način »se je dobro dokončano človeško delo spremenilo v zdravilo za oči, ki omogoča videti Boga [...] v vseh stvareh. In to se je zgodilo

ravno v našem času, ko hoče materializem delo spremeniti v blato, ki človeka zaslepi in mu preprečuje gledati Boga.«^[21]

Da bi zrno obrodilo sad, se mora skriti, izginiti. Tako je na svoje življenje gledal sv. Jožefmarija: »Skriti se in izginiti, to je zame. Naj sije samo Jezus.«^[22] In Bog želi, da tako na svoje življenje gledajo tudi vsi moški in ženske, ki jih On kliče in jih bo še naprej klical v Delo. Kakor prvi kristjani: normalni in običajni ljudje, ki so morda povzročali precej hrupa, vendar tega niso počeli zato, da bi poželi aplavz, ampak da bi lahko zasijal Bog. Osebe, ki so predvsem »živele iz Kristusa in so oznanjale Kristusa; [...] sejalcu miru in veselja, miru in veselja, ki nam ju je prinesel Jezus«.^[23]

Eduardo Camino / Carlos Ayxelá

[1] *Zasebni zapiski*, št. 35, v: P.

Rodríguez, F. Ocáriz, J.L. Illanes, *El Opus Dei en la Iglesia*, Rialp 1993, str. 216.

[2] Frančišek, apost. spod. *Gaudete et exsultate* (19. 3. 2018), št. 21.

[3] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 1.

[4] *Pot*, zgodovinsko-kritična izdaja, opomba k točki 417.

[5] Kardinal Ratzinger, Pridiga, 19. 5. 1992, v: *Romana*, št. 14 (1992) str. 48.

[6] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 133.

[7] 2. vatikanski koncil, dogm. konst. *Lumen gentium* (21. 10. 1964), št. 40.

[8] Prim. Janez Pavel II., apost. spod. *Christifideles laici* (30. 12. 1988), št. 16–17; Benedikt XVI., Avdienza, 13. 4. 2011; in v zadnjem času apost. spod. *Gaudete et exsultate* (19. 3. 2018) papeža Frančiška.

[9] Sv. Jožefmarija, *Brazda*, št. 309.

[10] Sv. Jožefmarija, *En diálogo con el Señor*, Rialp, Madrid 2017, str. 101.

[11] Víctor García Hoz, *Mi encuentro con Monseñor Escrivá de Balaguer*, v: R. Serrano (ur.), *Así le vieron*, Rialp, Madrid 1992, str. 83.

[12] Sv. Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja v šoli Tajamar, 22. 10. 1972 (navedeno v dokumentarcu *Srce dela*).

[13] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 740.

[14] F. Ocáriz, *La vocación al Opus Dei como vocación en la Iglesia*, v: *El Opus Dei en la Iglesia*, Rialp, Madrid 2014, str. 169.

[15] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 202.

[16] *Zasebni zapiski*, št. 1753, v: Andrés Vázquez de Prada, *Ustanovitelj Opus Dei*, 1. knjiga, Pariz 2020, str. 463.

[17] Sv. Janez Pavel II., *Prestopiti prag upanja*, Mladinska knjiga, Ljubljana 1994, str. 22.

[18] *Navodilo 1. 4. 1934*, št. 65, v: Andrés Vázquez de Prada, *Ustanovitelj Opus Dei*, 1. knjiga, Pariz 2020, str. 521.

[19] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 14.

[20] F. Ocáriz, *Naturaleza, gracia y gloria*, Eunsa 2000, str. 263.

[21] Bl. Álvaro del Portillo, Pismo, 30. 9. 1975 (AGP, *biblioteca*, P17, 1991, vol. II, str. 63).

[22] Sv. Jožefmarija, Pismo, 28. 1. 1975.

[23] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 30.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/nekaj-
velikega-in-naj-bo-to-ljubezen-5-da-bi-
glasba-zazvenela/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/nekaj-velikega-in-naj-bo-to-ljubezen-5-da-bi-glasba-zazvenela/) (6. Avg. 2025)